

תלמודו בידו

דף ז עמוד א

א] כהן מקריב מנחת העומר והיא נטמאה בידו, מה יעשה ומדוע ?

ב] כהן מקריב מנחת נסכים של פרים, אילים וכבשים והיא נטמאה בידו, מה הדין ומדוע ?

ג] דם קרבן שנטמא וזרקו הכהן על המזבח, האם הקרבן עלה לרצון ?

ד] לרב נחמן שטומאה הותרה בציבור, מדוע צריך לריצוי ציץ ?

א] הדין: יביא מנחה אחרת תחתיה. אין שם מנחה אחרת, יקריב אותה בטומאה. הטעם: לרב ששת, לכתחילה מחזרים אחרי טהרה, משום שטומאה דחוייה בציבור. לרב נחמן, אף שטומאה הותרה בציבור, מחזרים להקריבה בטהרה. כי אם יקריבנה בטומאה לא יוכלו לאכול את השיריים.

ב] יביא מנחה אחרת טהורה תחתיה. ואם אין שם מנחה אחרת, יקריבנה בטומאה. לרב ששת, מדובר במנחות של מוספי החג, שהם קרבנות ציבור וזמנם קבוע. אך לכתחילה מחזרים אחרי טהרה, שטומאה דחוייה היא בציבור. לרב נחמן, מדובר בפר עבודה זרה, שלא הותרה בו טומאה כיון שאין זמנו קבוע. ובאיל של כהן גדול ביום הכפורים, כיון שקרבן יחיד הוא. ובמנחת העומר שיש לה שיריים לאכילה, שיש לחזור אחר טהרה. אבל במוספי החג אין צריך לחזור אחר טהרה, שטומאה הותרה היא בציבור.

ג] קרבן יחיד: מן התורה, הציץ מרצה ונתכפרו הבעלים. אך חכמים קנסו את המזיד שהקרבן לא הורצה לענין שאין הבשר נאכל. קרבן ציבור: לרב ששת, דינו כקרבן יחיד. לרב נחמן, אפילו במזיד הורצה.

ד] לקרבן יחיד, ולקרבנות ציבור שאין זמנם קבוע.